

Tato práce pojednává o sochařských náhrobcích na Olšanských hřbitovech. Bližší časové určení vymezuje éra sochaře Josefa Václava Myslbeka, jedná se tedy o závěr 19. století a první roky století nadcházejícího. Úvodní kapitola seznamuje s vývojem, jaký prodělala instituce hřbitova od středověku po 19. století, jehož zlomovým bodem byly josefínské reformy. Následuje vývoj Olšanských hřbitovů od dob, kdy zde bývalo morové pohřebiště, po současnost. Jedna pasáž je speciálně věnována fenoménu olšanského umění. Jsou zde vzpomenu ti sochaři a architekti od Ignáce Platzera a Františka Xavera Lederera, přes Emanuela Maxe, Bohuslava Schnircha či i Josefa Mařatku, po Olbrama. Následující část se již věnuje osobě Josefa Václava Myslbeka, jeho životu, rodině, stěžejním dílům a především jeho působením na poli sepulkrálního umění. Zmiňují se zde veškeré jeho práce z této oblasti, specifický důraz je pak vyvinut na prostředí Olšanských hřbitovů jako kulisu jeho soch. To se ale již dostáváme ke stěžejní části a to náhrobním pomníkům významných osobností: Karla Sladkovského, Julia Grégra, Josefa Baráka, Jindřicha Fügnera a Miroslava Tyrše. Tyto kapitoly dokumentují počáteční ideu náhrobku, jejich vznik, realizaci, ale také slavnostní odhalení. Pomníky jsou vždy detailně popsány a vyloženy z ikonografického hlediska. Jelikož zmíněné pomníky byly hmotným výsledkem úspěchu různých veřejných sbírek na ně pořádaných, byla společnost s jejich existencí pevně spjata. Právě to rozebírá další kapitola – pohřeb vlastence a jeho pomník jako středobod zájmu veřejnosti. Krátká pasáž referuje o nejrozměrnějším olšanském díle, mauzoleu rodiny Lannovy a Schebkovy. Nemůžeme samozřejmě chybět kapitola zabývající se náměty a symboly náhrobků v době kolem přelomu 19. a 20. století. Ty jsou demonstrovány na příkladech přímo z prostředí Olšan. Práci uzavírá stručná kapitola vykreslující postavu umělce v prostředí Olšanských hřbitovů.